

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 111

Izlazi subotom

Zagreb, 5. veljače 2011.



*prof. dr. sc. Ivo Josipović –
Čovjek, kojeg je evolucija ostavila
na razini amebe*

ANTIFAŠISTI KOD HITLERA (1)

Luka Laus

SJETIMO SE HRVATSKOG

"RADIO DOMOBRANA" IZ AUSTRALIJE

Branko Stojković

ZATO NAM JE TAKO, ŠTO NAS TAKVI VODE!

**RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!**

Naklada
30.000 primjeraka
Glasnik je besplatan

NA RAZINI AMEBE

Na derneku u Srbu. Prof. dr. sc. Ivo Josipović slavi srbski ustanak protiv Države Hrvatske.

Veliča trorogu kapu i petokraku zvijezdu.

Divi se grobovima stotine milijuna komunističkih žrtava.

Uvjerenje? Ne, nego izostala sveza s činjenicama. Nemogućnost spoznaje.

Na blebetanju u Zagrebu. Prof. dr. sc. Ivo Josipović slavi partizanska kopita, kojima je gažen glavni grad Države Hrvatske.

Oduševljen je bijelim konjem, kojem se pružila prigoda prosuti izmet po trgu Velikog hrvatskog Bana.

Osmijeh s pogledom uprtim prema Sloveniji i stotinama, tisućama, otkrivenih i neotkrivenih masovnih hrvatskih grobnica.

Uvjerenje? Ne, nema on toga. Odakle mu, crven je od glave do pete. Na Brozov zločinački način. Ne, nego samo izostala sveza s činjenicama. Nemogućnost spoznaje.

Ameba.

Ameba na Zvonimirovu prijestolju!

To smo, dakle, to smo, eto, doživjeli. U čemu je naš grijeh, oh, dragi Bože, da moramo biti toliko poniženi?

SADRŽAJ

Na razini amebe	2
Antifašisti kod Hitlera (1).....	3
Kamo srlja Hrvatska!.....	7
Britanija i Bleiburžka tragedija	8
Sjetimo se hrvatskog "Radio domobrana" iz Australije ..	11
Zato nam je tako, što nas takvi vode!	13
Bazalo (48. nastavak).....	15
Božji pustolov (15. nastavak).....	15

ANTIFAŠISTI KOD HITLERA (1)

U utorak stiže Molotov u Berlin – Potvrda sovjetsko-njemačke političke suradnje i njemačko-sovjetskih prijateljskih odnosa

"Novosti", Zagreb, br. 312 –
11. studenog 1940.

London, 10 studenog. (Reuter - A. A.)

Moskovski radio potvrđuje vijest, da će Molotov posjetiti Berlin, na poziv njemačke vlade i da vrati posjet von Ribbentropu.

Berlin, 10 studenog. (Telefonom, posebni izvještaj "Novosti")

Povodom dolaska sovjetskog pučkog komesara za vanjske poslove Molotova u Berlin stigao je danas ovamo u 1.45 sati šef protokola sovjetskog komesarijata za vanjske poslove Bakov u društvu s nekoliko članova pratnje. Po jednoj verziji Molotov bi trebao stići u utorak.

Trst, 10. studenog. (S)

U vezi sa službenom objavom o dolasku Molotova u Berlin, "Piccolo" saznaje, da je Molotov već napustio Moskvu i da u utorak stiže u Berlin. Isti dan sastat će se Molotov s Hitlerom i ministrom vanjskih poslova von Ribbentropom. "Piccolo" ističe, da se u dobro obavještenim političkim krugovima u Berlinu ništa ne kaže, koliko će trajati sam boravak i koji će problemi biti raspravljeni, ali se ističe, da će biti ras-

pravljena mnoga pitanja političke i gospodarske naravi, a osobito će se raspraviti pitanje sadašnjeg držanja Turske prema evropskom ratu uopće, a prema talijansko-grčkom sukobu napose.

U MOSKVI ISTIČU, DA SE ODNOSI S REICHOM NE MOGU POKOLEBATI

Moskva, 10. studenog. (DNB - A. A.)

Vijest o odlasku Molotova u Berlin izazvala je u sovjetskoj javnosti dubok dojam, tim više, što je ovo prvi put da šef sovjetske vlade i ministar vanjskih poslova odlazi u posjete u inozemstvo. U diplomatskim krugovima u Moskvi izazvala je ova vijest veliku senzaciju. U komentarima se ističe, da je ovo nova potvrda sovjetsko-njemačke političke suradnje i da su time onemogućeni svi pokušaji, da se intrigama i manevrima poremete njemačko-sovjetski politički odnosi.

AMERIČKA ŠTAMPA O ČVRSTIM ODNOSIMA IZMEĐU MOSKVE I BERLINA

New York, 10. studenog. (x)

Današnja američka štampa pridaje veliko značenje najavljenom putu Molotova u Berlin. Washingtonski dopisnici Newyorških listova ističu, da su netočne sve pretpostavke, da se je proširio jaz između Moskve i Berlina. Dokazuju, da je istovremena objava najavljenog puta u Moskvi i Berlinu najjednostavniji dokaz postojeće saradnje između Trećeg Reicha i Sovjetskog saveza.

Obje sile opetovano su službeno saopćile da njihovi odnosi počivaju na osnovi poštivanja međusobnih interesa, i da ne ovise događajima privremene prirode.



NAJVEĆA SENZACIJA BERLINA

Berlin, 9. studenog. (Telefonom)

Molotov dolazi u Berlin! To je danas najveća senzacija, ne samo u Njemačkoj nego u čitavom svijetu. Još jučer u jutro demantirali su službeni krugovi u Wilhelmstrasse sve vijesti, koje se odnose na dolazak u Berlin pretsjednika Vijeća pučkih komesara i komesara za vanjske poslove SSSR Molotova.

Svi znakovi po kojima se je dalo naslutiti, i sve vijesti, koje su govorile o dolasku Molotova, bile su smatrane kao obična novinska nagađanja, koja se demantiraju, pa je zato službena vijest o dolasku Molotova izazvala izvjesno čuđenje. Iako su nekoji krugovi u stranoj štampi uporno tvrdili, da će Molotov ipak doći, nije se to smatralo mnogo vjerojatnim nakon službenog demantija, ali činjenica je bila da je sinoć kasno ova vijest o dolasku Molotova i službeno potvrđena.

Jedan veliki simptom za dolazak sovjetskog pučkog komesara u Berlin bio je izvještaj moskovskog radia, koji je, iako nije spomenuo put Molotova, pripremio sovjetsku javnost na jedan važan politički događaj. S obzirom na položaj, koji Molotov zauzima u sovjetskom savezu, te s obzirom na neostvarene vijesti, o vremenu eventualnog dolaska Molotova, odmah se je mislilo, da će ovaj važan događaj biti put u Berlin sovjetskog pučkog komesara za vanjske poslove.

Ako se uzme u obzir, da ovo putovanje znači zapravo najveći politički događaj, ne samo u ovom ratu, nego i u zadnjem deceniju uopće, onda je svakako ova vijest o dolasku Molotova zaista senzacija.

Mnogi se pitaju, što to znači? Što će se rješavati u Berlinu?

Njemački i sovjetski službeni izvještaji kažu samo, da Molotov uzvraća posjet von Ribbentropu na nekoliko dana u svrhu izmjene misli o tekućim pitanjima a u okviru prijateljskih odnosa obiju zemalja. Berlinski službeni krugovi ne kažu ništa potanje o samom sastanku, niti o vremenu, niti o pitanjima, koja će se na njemu raspravljati.

Koliko se je međutim moglo inče razabrati na konferenciji strane štampe — iako ništa sa službene strane nije potvrđeno — radi se o vrlo važnim pitanjima, koja će biti raspravljena.

Novinarima je sa službene strane preporučeno, da izbjegavaju u izvještavanju formalne činjenice i da sačekaju svakom zgodom službene izvještaje, ako žele biti korektni. Pri tom je učinjena aluzija na sadašnju međunarodnu situaciju, pa je istaknuto, da najveća pažnja i dužnost novinara mora biti usmjerena na to, da budno prate i ocijene golemi značaj novog okupljanja političkih snaga u Evropi i u svijetu. Iz ove izjave službenih krugova očito slijedi, da je Njemačka htjela istaći svoje mišljenje, da se nalazi u toku okupljanja političkih sila u svijetu, i da se radi o nekim važnim događajima, koji bi naskoro imali uslijediti.

Vjerojatno se o radi o događajima, za koje je interesirana i Sovjetska Unija. Uzevši u obzir njemačko stanovište, ova nova diplomatska aktivnost i ovi novi sastanci između državnika Sovjetskog saveza i Njemačke znače u stvari novu i značajnu situaciju u odnosu Sovjetskog saveza i Njemačke. Mnogi polaze i dalje, pa ovu verziju o saradnji Sovjetske Rusije i Njemačke identificiraju sa vijestima proširenim o pristupanju Sovjetske Unije trokutu Berlin-Rim-Tokio, ali o tome sa službene strane nema nikakvih izvještaja, a niti konkretnih znakova.

Što više, s obzirom na tekst službenih izvještaja, vidi se i formalna strana sastanka, koja je označena riječima "U okviru prijateljskih odnosa između dviju zemalja". Ovaj momenat





osobito je značajan za sadržaj pitanja, koja će se raspravljati na ovom sastanku.

Sa službene strane u Berlinu izjavljuju, "da će se nastaviti i produbiti izmjena misli, koja se ponavlja osobnom sigurnošću". To u stvari znači, da će se razgovori uglavnom kretati u granicama dosadašnjeg odnosa prijateljstva dviju vlada.

U službenom se izvještaju nadalje ističe "u vezi s tekućim pitanjima".

Koja su to tekuća pitanja, mislimo da nije teško pogoditi. Logično je, da se baš ovim momentima pruža mogućnost raznih nagađanja ne samo u svjetskoj javnosti, nego i kod zainteresiranih vlada u svijetu.

Što se tiče diplomatskih krugova u Berlinu, oni još ne žele da ocijene povod, uzrok i svrhu Molotovljevog puta. U svijet su puštene sve moguće vijesti, koje su često otišle daleko od realnog gledanja. Postavlja se pitanje ne znači li put Molotova napuštanje tradicionalne politike Sovjetske Unije prema unutra i prema inozemstvu. Po svemu tome teško je unapred reći nešto konkretna, jer za to nema nikakvih temelja. Sigurno je međutim, da već sam formalni moment Molotovljevog puta u Berlin u ovakvoj kritičnoj situaciji znači veoma mnogo, pa se s

pravom može reći, da već sam dolazak Molotova može u svakom pogledu biti odlučan za međunarodnu situaciju i nastavak rata, što će uostalom pokazati najbliža budućnost.

Dok se tako u javnosti raspravljaju razne mogućnosti povodom Molotovljevog puta, u Berlinu se u vezi s njegovim dolaskom spremaju sve pojedinosti za sam dolazak. Njemačka je štampa na naslovnoj strani objavila službeni izvještaj, ne dajući mu nikakav komentar. Ali već sada se može kazati, da

je povod boravka Molotova u Berlinu svakako ispitivanje sviju tehničkih problema u dosadašnjem prijateljstvu i saradnji između Njemačke i Sovjetske Unije, a u vezi sa nastavkom diplomatske i privredne saradnje. Kao što ne treba očekivati odlučan događaj u onom diplomatskom političkom smislu, kao što to neki pretjeruju, isto tako ne treba očekivati i neke zajedničke vojničke akcije na nekom novom sektoru u ovome ratu. Sigurno je međutim, da će državnici Njemačke i Sovjetske Unije prilikom svojih sastanaka govoriti i o položaju na jugoistoku, gdje se pod svaku cijenu nastoji održati mir, jer to žele ne samo balkanski narodi nego i sile osovine i Sovjetski savez.





Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

dr. sc. Tomislav Dragun



NOVO!

**Ustaše
i
partizani
Jure
Francetić
i
Ivica
Todorić**

Cijena: 150,00 kuna

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrte poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com

KAMO SRLJA HRVATSKA!

Mate Ćavar, Zagreb

Nakon odlaska jednoga od trojice obnovitelja Države Hrvatske, dr. Franje Tuđmana, nastupila je hrvatska posttuđmanovska politička tragedija. Pa je li moguće da je osamostaljenje Republike Hrvatske ovisilo tako i toliko o jednome čelniku Franji Tuđmanu.

U knjizi svojih zapisa gospodin Nedjeljko Mihanović ondašnji predsjednik Hrvatskog državnog sabora jasno piše kako je bila **jedino Hrvatska stranka prava koja je podržavala Franju Tuđmana u njegovoj borbi** kao i to da je bio samo jedan njegov suradnik u kojega je potpuno imao povjerenje dr. Franjo Tuđman, a to je **ratni ministar obrane RH Gojko Šušak**.

Zaista je nevjerojatno s kojim i kakvim je snagama oko sebe Franjo Tuđman osamostaljavao i oslobađao Hrvatsku. To ne znači kako nije postojao ovaj hrvatski narod koji je tako i toliko želio svoju Slobodnu Hrvatsku. Ali što se tiče samih čelnih prvaka primjerice Vlade Gotovca i skoro svih drugih koji su se toliko dvoumili oko osamostaljenja Republike Hrvatske.

Koliko je samo bilo pokušaja tijekom rata da se ukloni dr. Franju Tuđmana. Prisjetimo se Pusić-Gotovčeve grupe koja je tražila da dr. Franjo Tuđman da neopozivu ostavku na svoj položaj. Onda od te iste grupe Pusića kojima se na čelo stavio Stjepan Mesić kao predsjednik HDS-a i Josip Manolić kao predsjednik ondašnjeg Županijskog doma. Da su oni uspjeli, dr. Franjo Tuđman bi bio završio u Rakovu potoku sa svima onima koji su ga podržavali a koje se sada neprestano progoni kako Haaškim sudom tako i sudovima RH.

Upravo oni isti ratni pučisti uzvikuju kako je dr. Franjo Tuđman bio diktator a nije im falila niti dlaka s glave za smrtne pokušaje likvidacije dr. Franje Tuđmana kao i cijelog Hrvatskog obrambenog domovinskog rata. Jedino što su uklonjeni s položaja i ništa drugo im se nije dogodilo.

Sjetimo se tragedije jednoga "mirotočivog" Andrije Hebranga koji je onako umoren u beog-

radskoj Glavnjači s desetcima drugih hrvatskih komunista, poput Marka Oreškovića, Ive Lole Ribara i desetina drugih koje je hrvatske prvake jugokomunizam potamano.

Jugokomunistički mućci danas su zauzeli tolike čelne položaje po svim strukturama u RH. Sva su sredstva priopćivanja u njihovim rukama i svi su položaji RH u njihovim rukama, kao i kulturne institucije RH. Nadamo se kako će se stvari pokrenuti na bolje nakon nedavnog izbora dr. Zvonimira Kusića na čelno mjesto HAZU.

Sve što vladajuće strukture uzvikuju poslije dr. Franje Tuđmana je ulazak u Europsku Uniju i to tako ubitačnim uzvicima "Nema cijene ulasku RH u Europsku Uniju!"

Kako vidim ta se famozna eurotvorba već urušava jednom za drugom državom članicom: Grčka, Italija, Portugal, Španjolska, Mađarska, Rumunjska, Bugarska i evo Irska za koju su tvrdili i po Hrvatskoj kako je procvjetala u toj Uniji. Sada kažu da je dužna ništa manje nego sto dvadeset milijardi eura.

Pitamo se zato iz svega glasa: kamo srlja Hrvatska!?

Čelnicima vladajućih i oporbe sva je politika koncentrirana na Europsku Uniju. Njima ništa ne smeta što ih ti eurosobovi prave budalama, a kroz njih i cijeli hrvatski narod neovisno od toga što i prema najnovijoj Gallupovoj anketi preko 64 posto Hrvata ne želi ulazak Republike Hrvatske u tu nesretnu Uniju kojom vladaju samo dvije tri nacije: Nijemci, Francuzi i Englezi.

Zato je vrijeme da hrvatske državotvorne snage dignu svoj odlučni glas protiv svih onih koji nas na ovakav način u ovakvu Uniju žele utopiti za sva vremena. Natežu se oko novoga proračuna dok su članice EU pokopale svoj prvi europroračun! Raspad ovakve EU mora se dogoditi prije ili nešto kasnije. Države Europe se mogu zbližavati samo kroz Savez slobodnih država i naroda bez ograničavanja suverenosti, bilo najmanjoj ili najvećoj državi Europe. Tek onda se tu mogu naći svekolikle države kako zapadne tako i istočne Europe.

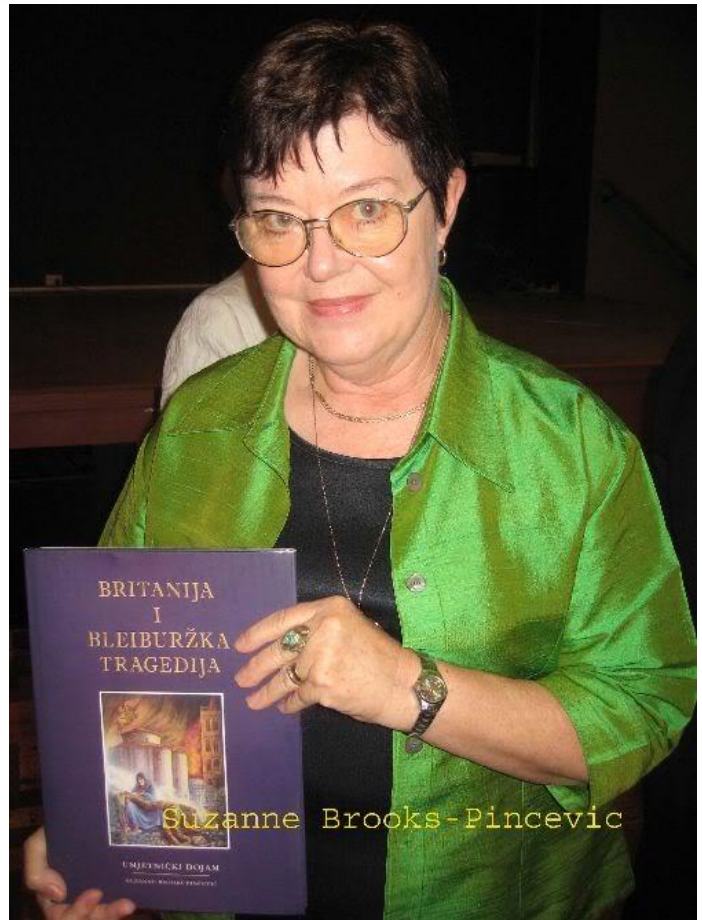
BRITANIJA I BLEIBURŽKA TRAGEDIJA

Nova knjiga: Suzanne Brooks-Pinčević, *Britanija i Bleiburška tragedija*, Tisak: Grafički zavod Hrvatske, Zagreb, 2009, 97. str.

Divo Bašić, Dubrovnik

Nakladnici knjige su: Hrvatsko žrtvoslovno društvo (Zagreb), Časnički klub 242 (Zagreb), Hrvatski međudruštveni odbor za New South Wales (Sydney, Australija), a urednici su dr. Zvonimir Šeparović i Tomislav Nürnberger. Nakon bilješke autora (str. 3), te izvora i priznanja (preporučenog knjigopisja/bibliografije) (str. 4), slijede proslivi urednika dr. Zvonimira Šeparovića, predsjednika Hrvatskog žrtvoslovnog društva (str. 5-6), Stjepana Brajdića u ime Časničkog kluba 242 preživjelih s Bleiburga i Križnih putova (str. 7), komentar Marijana Bucnjića, predsjednika Zagrebačke podružnice HDPZ-a (str. 8), proslav Tomislava Berama, predsjednika Hrvatskog međudruštvenog odbora za zajedničku suradnju u New South Walesu (NSW, Sydney, Australija) (str. 9-10). Knjiga je pjesnički posvećena suprugu Gašparu Pinčeviću - "Leteći na hrvatskome feniksu" (str. 13).

Obično onaj koji je imao tešku sudbinu može pozornije i otvorenije pisati o drugim sudbinama ljudi, pa tu leži zalag motiva koji moraju biti po(d)uka za buduće generacije. Otac Suzanne Brooks-Pinčević sudjelovao je u borbama protiv japanskog napada na Hong Kong, a proveo je četiri godine kao zarobljenik Japanaca. Majka je, nakon zbrinuća i odlaska u Australiju, radila za američku vojsku tijekom cijelog II. svjetskog rata, te u novinskom uredu za Francuzki pokret otpora. Suzanne Brooks-Pinčević prstom sudbine udala se za Hrvata iz Dubrovnika. O Domovinskom ratu, kao i ratovima prije, na Zapadu su kružili različiti podaci, prečesto lažni i bezvjerne površni, te kao posljedak velikosrpske politike i agresije u čijoj biti leži orijentalna despocija kao uzrok svih ratova na ovim prostorima. Nasuprot knjigama pisanim u duhu komunizma iznikla je knjiga ***Britanija i Bleiburška tragedija*** kao posveta poginulim



u Domovinskom ratu i progonjenim u komunističkom sustavu (str. 14).

Predgovor (str. 17-19) I. dijela "Slijedovi slika *Oslobađanje Hrvatske*" (1992.-1993.) napisao je John Ivan Prcela, koautor i glavni urednik publikacije *Operation Slaughterhouse* ("Operacija klaonica").

U uvodu (str. 21-23) autorica objašnjava zašto je naslikala slied *Oslobađanje Hrvatske*, a nakon udaje za Gašpara (Gary) iz Dubrovnika 1967. skicirala je dubrovačke motive koji su uslijed četničkih razaranja dobili plamene obrise. Ciljevi slika bijahu humane prirode i ujedno ukaz da se ubijanjem ljudi i razaranjem kulturnih dobara postiže suprotan učinak pustog pokušaja zatiranja hrvatskog domorodnog istovjčja. Slijede kratki opisi slika i preslici (str. 24-36): "Dubrovnik u plamenu" (Božić 1991.), "Obsada Dubrovnika" (1992.), "Tuga nad Mostarom" (1992.) i pjesma istog naslova, "Zadarska mati" (1993.) i pjesma, te "Djeca Dubrovnika ponovno se smiju" (kolovoz 1995.).

II. dio "Dvie Bleiburške slike" (naslikane 1997.) započinje pregledom "Prije i tijekom Drugoga svjetskoga rata" (str. 38-41), kao svojevrsna uvertira kada su po sudbinu hrvatskog naroda upečatljiviji sukobi s četnicima i srbskim partizanima koji nakon II. svjetskog rata nastavlja u komunističkoj ex-Jugoslaviji na programatskoj uspostavi "Velike Srbije". Ono što se događalo tijekom II. svjetskog rata na prostoru ex-Jugoslavije (1941.-1945.) kao da je doživjelo preslik 1991. do 1995. godine.

Tijekom NDH redovita vojska bili su domobrani, a ustaše ('ustanici') svojevrsni specijalci ili 'zelene beretke' (elitne postrojbe). Čak 28 od stotinjak generala u NDH bili su Židovi, kao uostalom i supruga i liječnik dr. Ante Pavelića. U svibnju 1945. Hrvatske oružane snage imale su oko 380.000 vojnog, administrativnog i medicinskog osoblja (17 zdrugova ili divizija, te mornaricu, zrakoplovstvo i neregularne postrojbe), pa to u velikoj mjeri nije bilo u skladu promidžbe na Zapadu o partizanskim 'sjajnim' uspjesima. Mala Hrvatska, gažena njemačkom čizmom, službeno je slijedila Njemačku jer bi u suprotnom izostanak suradnje značio 'prieki sud i genocid'. Osamnaest članova kabineta i sam dr. Nikola Mandić poslali su 4. svibnja 1945. poduži memorandum feldmaršalu Alexanderu u svrhu slanja vojne misije i britanske zaštite za Hrvatsku, ali u savezničkom glavnom stožeru u Caserti (Italija) istog dana primljeni memorandum nikada nije dobio službenu potvrdu. Komunistička hobotnica širila je svoje crvene pipke na dosta europskih zemalja, te stihijski raspirivala bratoubilačke, unutar-nacionalne aspiracije po onoj staroj "zavadi, pa vladaj". Većina Hrvata zapravo nije podupirala ni nacizam ni fašizam, a kasnije bijaše razviđan i očekivan obračun s komunizmom.

U uvodu (str. 42-43) autorica objašnjava zašto je slikala *Dvie bleiburške slike* jer povijesno negirana, ali neizblijedjela riječ "Bleiburg" zapravo je značila instituciju pokolja i 'hrvatski holokaust'. Zbog Bleiburga umriješe 500.000 Hrvata, a preko milijun Hrvata napustiše svoj dom. Gašpar (Gary) Pinčević u malom čamcu preveslao je Jadransko more, a njegov brat zaglavio je na povratku iz Bleiburga.

Nakon preslika "Polje crvenih makova kod Ni-

na, Hrvatska" (1995.) (str. 44) i pjesme "Bleiburška tragedija" na hrvatskom i engleskom jeziku (str. 45-46), slijedi predgovor koji je 1968. napisao američki general-bojnik Charles A. Willoughby, izvadak iz knjige *Operation Slaughterhouse* (str. 47-49). Suglasje britanske i američke vlade imalo je za posljedak bleiburško-mariborsku tragediju u kojoj su Titovi partizani poklali 150.000 razoružanih hrvatskih vojnika i veći broj civila nakon prestanka rata svibnja 1945. godine. Britanci su hrvatske vojnike i građane stjerali u željezničke vagone i vojna vozila nakon što su ovi bili potpuno razoružani, a jamčeno odredište logora u Italiji zapravo je bilo prema slovenskoj granici. Samo u Mariboru je, po očevicima, likvidirano oko 40.000 hrvatskih vojnika. Kočevski Rog i druga stratišta poznata su po jamama u kojima su završavale šesteročlane grupe zavezanih zarobljenika koje su 'hodajući po daskama' padale nakon udara u glavu tako svezanog prvog zarobljenika (zbog štednje strijeljiva). Miniranje tog terena bio je temelj zločinima uspostavljene komunističke države. Pored toga, nakon uvođenja zarobljeničkih logora, Hrvatska je dobila dodatni grobišni pečat zatvora, mučenja i likvidiranja. Britanci tim bleiburškim činom nisu poštovali Ženevsku konvenciju, pa otud i moralna odgovornost takvih postupaka. Paradoksalno, potpora za komunističku Jugoslaviju nakon II. svjetskog rata bila je na snazi i na teret poreznih obveznika kapitalističkih SAD-a.

Zemljovidni prikaz Bleiburga i njegove okolice (str. 50) vidno govori o razmjerima dugih i iscrpljujućih marševa smrti i usputnih pokolja. Slijede preslik (i detalji), te kratki opisi slike "Izdana Hrvatska - Bleiburg 1945." (str. 52-59). Također su tisuće njemačkih vojnika, boraca protiv Rusa, Britanci poslali Staljinu, kao i Kozake i Bjelorusu (više od 40.000), negirajući sporazum u Jalti. Svjedočenje očevidaca, Temelj za *Izdanu Hrvatsku - Bleiburg 1945., te ulomak iz knjige Ministar i pokolji Nikolaja Tolstoya, poznatog britanskog pisca i povjesničara* (str. 60-63) govore kako pravnost može biti kočnica u spoznaji istine iako to bijaše najveći sudski proces u povijesti Britanije. Užas događaja može se ponoviti ako se ne razotkrije istina koja vapi agresivnom bolnošću.

U šumama skriveni partizani kukavički su pu-

cali po ljudima na Bleiburškom polju. Neki britanski vojnici (uglavnom Irci) zgražali su se nad tim pokoljem nevelike katoličke hrvatske nacije. Preslik, detalji i kratki opis slike "Podhvat Klaonica - Zagreb 1945." (str. 64-69) donosi, između ostalih, i lik J. B. Tita koji bi bio slabašni vođa komunističke manjine da nije izvršen zločin križnih puteva do i od Bleiburga. Vojnička poslušnost (pa i britanska) dolazi u kušnju normalnosti i moralnosti kada je u pitanju masovno umorstvo razoružanih vojnika i civila.

Slijede Svjedočenja očevidaca, Temelj za *Podhvat klaonica - Zagreb 1945.* (str. 70-77) gdje se donose dokumenti iz knjiga *Operacija klaonica* Johna Ivana Prcele i *Hrvatski holokaust* dr. Stanka Guldescua. To su odlomak iz izjave (1961.) svjedoka vlč. Franja Hijacinta Eterovića iz Lyncha (Nebraska, SAD), tada oca dominikanca samostana blizu perivoja Maksimir u Zagrebu, zatim Barbare Mikšić iz Omaha (1961.), Stefana Maratha (Fermo, 1945.) koji je nazočio pljački Titovih partizana, te uhićenjima i zatvaranjima. Pljačkane su i banke i trezori, oduzimana "ustaška" (državna) imovina. U Maksimiru su strijeljani svi sudci Vojnog priekog suda koji su prethodno vezani odvedeni iz logora na Savskoj cesti. Slijedi svjedočenje Slovenca Jože Frece koji piše o skupinama hrvatskih zarobljenika bačenih u rudarsko okno kod Laškog i Hrastnika, te Košicama blizu Celja. Priču nekadašnjeg slovenskog domobrana Milana Zajeca o likvidacijama Slovenaca, Hrvata i Srba u Kočevju prenio je dokumentarni film BBC-a "Izdaja", a pojavila se 1965. u publikaciji *The St. Clair and Superior News* (Cleveland, Ohio).

U I. dijelu Epiloga (str. 78-81) govori se o Zbiivanjima do 1999. godine, a isprika britanskih vlasti Hrvatskoj nije nikad izrečena. Komunisti bi 'fašistom' okarakterizirali svakoga tko nije bio njihov pripadnik. Jasenovac je bio u funkciji sve do barem 1948. Srbija u Domovinskom ratu nije ni taknuta, ali sredstvima poreznih obveznika ex-Jugoslavije - akumuliranim vojnim arsenalom iz Srbije napadani su svi ostali dijelovi nepoćudnih, kasnije zasluženo neovisnih država nastalih iz te Srboslavije. Hrvatski generali nezasluženo trunu u Haagu, a neki srpski su na slobodi. Ex-Jugoslavija je po

glavi stanovnika imala najveći broj zatvorenika u Europi. Budućnost Hrvatske je mukotrpa, pogotovo u inozemstvo otišlim radnicima i stručnjacima. Pretvorba komunističkih sluga u bogataške 'demokrate' bolna je činjenica.

U II. dijelu Epiloga (str. 82-92), *Hrvatska u novome tisućljeću 2000.-2007.* govori se o bitnosti 'Bleiburga' za hrvatsku obstojnost, postignuću i slomu NDH, te odluci o predaji. Sabotažu Bleiburškog spomenika zamijetio je g. Stjepan Brajdić početkom 2006. jer su sa spomenika iščeznule riječi "hrvatska vojska", pa je učinjena prva i druga promjena ("nedužne žrtve", pa "hrvatske žrtve Bleiburške tragedije"). Značenje 'Bleiburga' neće se zaboraviti, kao ni značenje 'Vukovara'. Vlasti općenito žele utjecati na medije, a 'giljotiniranje hrvatske demokracije' izvršeno je nad Hrvatskim oružanim snagama čiji zapovjednici moraju bezrazložno odgovarati na Haaškom sudu. Stranim silama odgovara ujedinjavanje jugoistočne Europe zbog utjecaja i novca. Urednik francuskog *Le Monde* novo proširenje EU uvidio je 'kao patku bez glave' (2. svibnja 2004.), a vjerojatnije je da EU treba RH, a ne obrnuto. Prirodno bogatstvo RH nemjerljivo je s onim prozirnim obećanjima i artificijelnim "bogatstvima" EU, pa je slika moderne Hrvatske kao 'idealne kравe muzare' zabrinjavajuća i smiješna. Razvidne su Političke strategije za uništenje Hrvatske, a po odluci Međunarodnog suda u Haagu (2007.) "Srbija nije počinila genocid" u BiH. Hrvatski narodni probitci posijani su u temelju gospodstva nad samim sobom i stjecanju poštovanja, novčanoj pomoći dijaspore i dr. Nadalje, tu su poštovanja vrijedna odgoda kandidature za EU, znatnije osiguranje granica, potpora generalima, gospodarstveni poticaji, smanjenje iskvarene birokracije, odlazak stranih političkih 'savjetnika' iz RH, smanjenje nadzora nad medijima i dr.

Na kraju knjige (str. 93) doneseni su podaci o autorici Suzanne Brooks-Pinčević (rođ. 1946. u Sydneyu) kojoj su otac Britanac, a majka Francuskinja. Tu je i nemali popis pokrovitelja hrvatske naklade knjige (str. 94-95), te kazalo (str. 96-97).

Promocija ove knjige uskoro bi trebala biti i u Dubrovniku.

SJETIMO SE HRVATSKOG "RADIO DOMOBRA" IZ AUSTRALIJE

Luka Laus, Australija

U Novoj Hrvatskoj od 14/12/2010. god. na stranici broj 16. objavljen je napis gospodina Jakova Kočine pod naslovom:

"ZAŠTO JE ZABORAVLJENO DRUŠTVO KORČULA?"

Gospodin se Kočina zapravo osvrnuo na knjigu gosp. Fabijana Lovokovića: "HRVATSKE ZAJEDNICE U AUSTRALIJI – NASTOJANJA I POSTIGNUĆA, te u tom svom napisu izrazio svoje nezadovoljstvo s obzirom na činjenicu da "Hrvatsko Društvo Korčula"

nije zastupljeno u dotičnoj knjigi. Njegov osvrt me je potaknuo da i ja izrazim svoje negodovanje vezano za dotičnu knjigu, poglavito iz razloga što sam surađivao i bio član dotičnog društva pa mi je poznato sve ono što je društvo tijekom godina radilo i kakvu i koliku ulogu je odigralo u domovinskom ratu. Očito je da je gosp. Kočina s dozom gorčine i otvoreno napisao, izrekao ono što ga muči i žalosno je da "Hrvatko Društvo Korčula" nije našlo mjesto u Lovokovićevoj knjizi.

Nije mi svrha ovoga puta govoriti o "Hrvatskom društvu Korčula", jer gosp. Jakov Kočina je rekao sve pa bi se ovoga puta radije osvrnuo na neke činjenice koje je gosp. Lovoković namjerno ili nenamjerno preskočio-zaobišao u svojoj knjizi.

Sjećam se vrlo dobro kad me gosp. Lovoković telefonirao i upitao za informacije o mom radu na Hrvatskoj Radijskoj Postaji kao i o doprinosu našoj zajednici i općenito domovini Hrvatskoj posredstvom Hrvatskog radio programa "Domobran" kojeg sam bio glavni urednik i vodio punih 8 godina.

Gosp. Lovoković je tada dobio potrebne informacije koje je tražio od mene, i više od toga, međutim čitajući njegovu knjigu na moje veliko iznenađenje i zaprepaštenje vidim da je dosta toga preskočeno, zatajano, prešućeno. Ova



knjiga ostaje generacijama Hrvata koji će doći poslije nas. Niti mene niti Vas gosp. Lovokoviću neće biti a neće biti ni mnogih slušatelja i sudionika raznoraznih akcija a koje sam vodio preko radijskog programa "Domobran" tih ratnih devedesetih godina a i poslije, no pisana riječ ostaje za vjekove.

Ostaje ono što je zapisano, a ono što nije zapisano ono kao da nije niti postojalo, već je prepušteno zaboravu.

Gosp. Lovokoviću, nema Hrvata u Sydney-u i okolici koji nije čuo za radio "Domobran", ali ima podosta Hrvata koji se isto tako sjećaju da je gosp. Luka Laus od 1989. pa do 1994. vodio Hrvatski Radijski Program iz studija Radio Postaje "Skidrow" u Merrickvilleu na valnoj dužini 89,9 FM.

Taj program je gosp. Luka Laus napustio 1994. kada se ukazala prilika i otišao na radio 2000-FM 98,5Mghz zbog snažnijeg odašiljača i bolje čujnosti, a onog u Merrickville poklonio je Hrvatskoj Stranci Prava kojeg je tada vodila g-đa Liljana Herceg i gosp. Darko Oreč, a kojeg su oni nazvali "Hrvatski Radio program Dr. Ante Starčević".

Hrvatski radijski program "Domobran" je emitirao iz studia 2000-FM u Leichardt u punih 4 godine, sve do svog utihnuća 1997. godine.

Vrijedno je ovom prilikom spomenuti i to, jer

gosp. Lovoković to nije htio napisati, iako mu je bilo dostavljeno, da je darežljivošću svojih slušatelja i suportera radio **"Domobran"** poslao u domovinu Hrvatsku kroz razne sabirne akcije i radiotonove preko AU\$ 200.000 pomoći i da je bio najslušaniji radijski program na ovim prostorima.

Dakle prestankom rada radijskog programa **"Domobran"** 1997. godine gosp. Luka Laus se priključuje **Hrvatskom Radiju Australija** i tamo vodi vrlo uspješne i rado slušane političke emisije uz sve one spikere-voditelje koje ste gosp. Lovokoviću spomenuli u vašoj knjigi, **osim imena Luke Lausa.**

Vi se gosp. Lovokoviću dobro sjećate da je Luka Laus vodio političke emisije na **"Hrvatskom Radiju Australija"**, jer smo neko vrijeme surađivali i bili ste čak gost u nekim kontakt emisijama pa ne možete reći da niste znali. a ono što ste znali, pa niste znali, je druga priča.

Prestankom rada na **"Hrvatskom Radiju Australija"** 2001. god. kada gosp. Luka Laus iz sažaljenja-solidarnosti prema svojoj kolegici Ani Dragičević i gestom odanog prijatelja, ne licemjera, napušta **"Hrvatski Radio Australija"** i zajedno sa g-dicom Anom Dragičević i Josipom Kaptolac otvara u Liverpoolu zajednički radijski program kojeg imenuju **"Hrvatski Narodni Radio"**.

Dakle, gosp. Lovokoviću nije točno da su Ana Dragičević i Josip Kaptolac sami osnovali **"Hrvatski Narodni Radio"**, nego je točno da je tu bio i Luka Laus, a kojeg vi opet i u ovom slučaju zaobilazite i time još jedanput dovodite u pitanje ozbiljnost vaše knjige.

Hrvatima je itekako dobro poznato a i Vama je itekako poznato, da je Luka Laus na tom radiju (**"Hrvatskom Narodnom Radiju"**) vodio političke emisije 3-4 godine da bi prošle godine zbog podvala i nepoštenog rada od strane samozvanih urednika napustio taj radijski program, a vi ste gosp. Lovokoviću na tom radiju popunili njegovo mjesto i tamo radite-vodite one emisije koje je on nekada vodio. Prema tome vi bi trebali znati tko je prije vas vodio program političkih emisija i koga ste to naslijedili, zamjenili na **"Hrvatskom Narodnom Radiju"**!?

Nameće se pitanje između mnogih onih usputnih pitanja: zašto ste pisali knjigu i koja je svrha bila uhvatiti se u tako pozamašan posao i utrošiti toliko vremena i truda, a propustiti toliko toga važnog? Da li je vaš cilj bio u tome da se neke stvari jednostavno zaborave ili da se ne smiju znati?

Kako to da ste i o sebi propustili mnogo toga reći, dokazati, objasniti, a što bi članove ove naše zajednice itekako zanimalo pročitati? No, zato ste imali razloga!?, ali koji su bili razlozi da se ne smije znati **da je Luka Laus poklonio radijski program Hrvatskoj Stranci Prava 1994. godine ili da je Luka Laus vodio političke emisije na Hrvatskom radiju Australija.** Ili to, da je Radio **"Domobran"** otposlao u Hrvatsku preko AU\$ 200.000.

Ili da se ne smije znati da su Ana Dragičević, Josip Kaptolac i Luka Laus otvorili 2001. godine zajednički radijski program **"Hrvatski Narodni Radio"**, već kako to vi lažno informirate da su to bili samo Ana Dragičević i Josip Kaptolac.

Gosp. Lovokoviću, ako "niste znali", a znali ste, onda ste trebali pitati, nazvati, a ne sa neistinama, dezinformacijama i lažima tiskati knjigu i govoriti o nekakvim postignućima kad je **sama knjiga negacija bilo kakvog postignuća.**

P.s.

Ako mogu dati savjet, onda savjetujem da se knjiga svakako pročita iako s obzirom na cijenu nije svakome dostupna, ali ako se već pročita onda zasigurno pažljivom čitatelju neće promaknuti nedostaci.

Ono na što imamo pravo, jest kritika; to jest, ako mislimo da je određena knjiga loša, puna neistina, nedosljedna, bez jasne argumentacije ili je napisana kao politički pamflet, tada imamo pravo da o tome iskažemo sud. Ali nikako tako da hladno (moglo bi se reći i maliciozno) preporučimo nekome da ne čita određeno štivo. Uostalom, to je i pitanje dobrog ukusa, osnovne ljudske pristojnosti i osjećaja mjere, pošto je put od prave poučne i korisne pa do one koja je promašila svoju svrhu i nastojanja pa i "preporuka" da se nešto ne čita do zabranjivanja i spaljivanja knjiga (često i ljudi) obično urlo kratak!

ZATO NAM JE TAKO, ŠTO NAS TAKVI VODE!

Branko Stojković, Bjelovar

Cijelo vrijeme branitelji su čuvali "birokratsku tvrđavu", a sada se čude: Što im se to događa?

Hrvatski branitelji nisu ništa bolje ni zaslužili, jer su od samog početka u svoje redove primali: odbjegle oficire JNA, bivše UDB-aše, KOS-ovce, partizane i komuniste... I tko zna koga sve još? Od samog početka stvaranja "nove države Hrvatske", odnosno u Domovinskom ratu, vodila se je jedna totalno kriva politika.

Zašto je baš sad izabran grad Vukovar za braniteljski prosvjed, u subotu 29. siječnja 2011., kad pola hrvatskih medija (ne)radi?

Branitelji su se okupili na prosvjednom skupu zbog nedugog uhićenja Tihomir Purde, koji je navodno pucao na ranjene zarobljenike u Borovu Naselju. Srbijansko Tužiteljstvo za ratne zločine priopćilo je kako se istražuje slučaj hrvatskog državljanina Tihomira Purde, uhićena u BiH, te da je preuzet iz skupine vojnih predmeta s početka 1990-ih te je prošao prvu reviziju od kada je 2004. Tužiteljstvo preuzelo predmete ratnih zločina od ondašnjega beogradskeg vojnog suda.

Zašto prosvjed nije održan u glavnom gradu Hrvatske: Zagrebu? I to za vrijeme radnog dana, a ne za vrijeme vikenda? Prosvjed je trebao biti u gradu, gdje sjede glavni šefovi vlasti.

Stjepan Mesić je bio deset godina predsjednik Hrvatske, i tada je počelo s izručivanjem i zatvaranjem vrlo važnih branitelja: Gotovine, Markača, Čermaka. Nitko se onda nije sjetio održati "braniteljski prosvjed" baš u Vukovaru, u gradu kojeg je Mesić rušio s JNA, koje je on bio glavni zapovjednik. Poslije je Mesić postao čak, pored predsjednika RH, vrhovni zapovjednik Hrvatske vojske.

Iza svega toga krije se izdaja. Je li tko na prosvjedu, tj. mitingu u Vukovaru spomenuo Mesićevo izdajničko ime? Kao i imena drugih osoba koje su krive - ne samo za sudbinu grada Vukovara, nego za sudbinu cijele Hrvatske.

Danas je potrebno razlučiti - tko su Hrvatski

branitelji? U deset najcrnijih godina "mesićizma", kada nam je on (Mesić) **vratio "komunizam i antifašizam" u Hrvatsku**, te postavivši marionetu - svog prdsjedničkog nasljednika Ivu Josipovića, koji otkriva partizanske spomenike iz Drugog svjetskog rata.

Ovo sveto pismo upućeno je narodu, a ponajprije Hrvatskim braniteljima da shvate - da ih je najviše uništio upravo Mesićev režim.

Mi smo na ivici ponora jedne najvjerojatnije globalne promjene. Dok god ne bude prihvaćena "najveća istina", koja dolazi iz usta Branka Stojkovića, naša ispaćena država Hrvatska - ne ide nikuda. I dalje će trajati "urota" protiv Hrvatskog naroda. Iza tobože problema "hrvatskih branitelja" skriva se krajnja gospodarska i ekonomska kriza u našoj zemlji - lopovština i bezakonje, neodgovornost.

Prošlo je 16 godina od završetka "Domovinskog rata", a danas ta ista vlast živi na "dnevnom blicu", na medijskim temama - koje oni fingiraju i serviraju neprosvjetljenom puku.

Zašto su došli na tribinu u Vukovar ministri: Karamarko, Bošnjaković, Čobanković i Tomislav Ivić? Zato, jer je tako navodno odredila predsjednica Vlade RH, Jadranka Kosor.

Očito je da se u Hrvatskoj približavaju izbori 2011. godine. Moramo se prisjetiti - kakav je prije položaj imala Jadranka Kosor u Ministarstvu obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti RH. Bila je - ministrica. Isto tako i zo, jesu li se branitelji borili - da im šefovi budu oni koji nisu imale nikakve veze s ratom.

Apsurdno je da je i stranačka dužnosnica SDP-a Željka Antunović, bila ministrica obrane Republike Hrvatske. Ništa nije čudno da je prosvjed održan u Vukovaru, jer taj grad vodi SDP-ovac Željko Sabo. A i glavni govornik Branko Borković (SDP), je bivši polaznik komunističke kumrovačke političke škole.

Ako netko nešto nosi iskreno u srcu, što onda ima čitati s papira? A pri tome još imati neuvjerljivi glas kao što ga je imao Branko Borković, navodno nekakav bivši zapovjednik obrane



Vukovara, s Milom Dedakovićem - Jastrebo, koji je dan prije završio u bolnici. Barem su tako u vijestima prenijeli neki mediji - da mu je pozlilo i da zato nije bio nazočan na tribini. U Zagrebu, danas je 29. siječnja 2011. godine održana je 70. godišnjica ustanka partizanskih boraca i antifašizma i 67. obljetnica osnivanja 10. korpusa 66. zagrebačke partizanske brigade.

Predsjednik Republike Hrvatske Ivo Josipović, pokrovitelj svečanosti, tom je prilikom poručio kako se nikada ne smije zaboraviti da su antifašisti i partizani svrstali Hrvatsku na stranu pobjednika u Drugom svjetskom ratu, te omogućili nacionalni opstanak Hrvata i hrvatsku državnost tijekom postojanja bivše Jugoslavije i danas moderne Hrvatske.

Čestitajući obljetnice predsjednik Hrvatskog Sabora Luka Bebić je rekao, kako je antifašistička borba hrvatskog naroda i dijelova narodnih manjina osvijetlala obraz Hrvatskoj, kao i da je hrvatska suverena država utemeljena između ostalog i na antifašizmu.

Samo dva dana prije održavanja braniteljskog prosvjeda u Vukovaru, bivši ministar branitelja i saborski zastupnik SDP-a Ivica Pančić, podnio je 26. siječnja 2011. kaznenu prijavu USKOK-u i DORH-u protiv HDZ-a.

Pančić navodi da podnosi kaznenu prijavu iz razloga što je HDZ-e znao za crne fondove, famozni Sanaderov BMW i fiktivno zapošljavanje Rade Buljubašića u HEP-u. Između ostalog kazao je da ne može Ivo Sanader biti kriv za sve, a da ostali nisu ništa znali o tome.

Manipulacija s braniteljima i dalje traje.

Neki dan na sednici Hrvatskog Sabora, jedan od zastupnika - G.M. - spočitnuo je premijerki Kosor, da dok ljudi nemaju što jesti, i bez posla su, da je ona sebi kupila torbicu vrijednu 16 tisuća kuna. I da svakodnevno mijenja svoju odjeću, "kompletiće" s raznim nakitom. Ispada tako, da jedna raspuštenica, bez muža, vodi Vladu Republike Hrvatske, koja je uz to dobila vojni stan i sve druge moguće privilegije.

BAZALO (48. nastavak)

Dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Kad su sve uredili i s plovanom se oprostili, zahvaljujući mu do neba i u vječnost, sjeli su u kola svi osim Ivana.

- Penji se i sidaj! - reče mu Maleta.

- Ha! - Uprav, ni ne bi marije - odgovori on neodlučno. - Što ću vam smetati?!

- Ne bluni, man se penji u kola! - reče Maleta povišenim glasom. - Dosta j' bilo i skitnje i bazanja. I vala Bogu, da si se već ednom vratije.

- Ja sam se vratije samo radi ovog, što smo načini - odgovori on. - I to j' gotovo, pa sad mogu jope svojim putom.

- E, brate, uprav nam je i sramota - javi se Josip Lukačin kao najstariji među njima. - Ko j' vidi je, da se čovik odmetne u skitnju ka metiljava ovca od blaga?! Da si krenije u ajduke, bilo bi za ljude; da si udarije u kakvu gospodštinu, moglo bi biti, al ovako - zucnije glavom u mrak, pa nikom ništa!

Uprav tako i est! - potvrdiše nekoka u jedan glas.

Ivan se je u neprilici ogledavao oko sebe, očito neodlučan, što bi učinio, i pade mu na um, kako je dobro, što je župnik već otišao u svoj stan, jer bi inače sad i on na nj navaljivao.

- I sramota j' to za naš rod!

- Nije sramota! - odgovori on odlučno. - Ja ne radim ništa, česa bi se ko od vas mora sramiti il zbog česa bi se ja triba bojati Stvoritelja. E l' ovako?!

- Eto, kako bi ti reka?!---

A nul - dočeka Ivan zadovoljno i popne se u kola. - Kad ste navalili, mogu i kući.

Konji su krenuli, a oni svi zamukli kao nijemi. Sve do kuće nije ni jedan ni zuba obijelio, osim što je Ante već od običaja viknuo na konje. Kola su drndala, skačući s kamena na kamen, konjske su ploče udarale, te je buka derala blagi noćni mir i mijesala se sa glasovima raštrkanih ćukova, koji su se tu i tamo javljali.

BOŽJI PUSTOLOV (15. nastavak)

Daleki putevi Franje iz Ksavera

Josip Badalić D.I. – Zagreb, Voćarska 106

Opresan žar

Franjina odluka da pođe u Japan nije značila da će napustiti Indiju. Nasuprot, 16 mjeseci ostaje i s mnogo truda uređuje sve potrebe, osobito one kolegija u Goi. Portugalski provincijal Šimun Rodriguez postavio je tamo za rektora učenoga i dobronamjernoga Antuna Gomeza. No taj nije imao dovoljno iskustva i strpljivosti ni razboritosti, nego je htio da bude sve savršeno i onako kao u Evropi. A to nije bilo moguće. Mnogo je zla nastalo od toga. Franjo ga je htio poslati za propovjednika u grad Ormuz, ali taj je bio pustio duboko korijenje u Goi pa nije išlo, nego stoga šalje tamo poniznoga i dobrohotnoga Nizozemca Gašpara Berzu. Razvio je ondje divnu i uspješnu djelatnost. A Franjo mu je slao sjajne naputke, u kojima je ocr-

tao sebe i svoj način disanja i rada, a sve je opet prožeto duhom Ignacijevim i duhovnih vježba. Gomeza je ostavio kao rektora u Goi, a drugim misionarima na postajama odredio posebnoga poglavara.

Franjo nije bio baš tako veliki jurišnik te bi volio samo u nove krajeve. Tako je Ignacijevom strašću ispitivao i Božju volju za polazak u Japan te se uvjerio po radosti i miru što ga je osjećao u duši da je to volja Božja. Za Japan je čuo prvi puta u prosincu 1547. u Malaki, pa je lako mogao odmah otići s Anjirom onamo. No on sprema kompas u kutiju te se vraća u Indiju da tu 16 mjeseci sredi je i usavršuje započeto kod onih nekoliko stotina od grijeha ugroženih bjelaca, utvrđuje ono 40.000 pokrštenih smeđih, te se moli i žrtvuje za mnoge milijune duša koje iskreno čeznu za svjetlom, ali kliču također: Bande mataram — Zdravo, majko Indijo!

Hrvatska knjižara

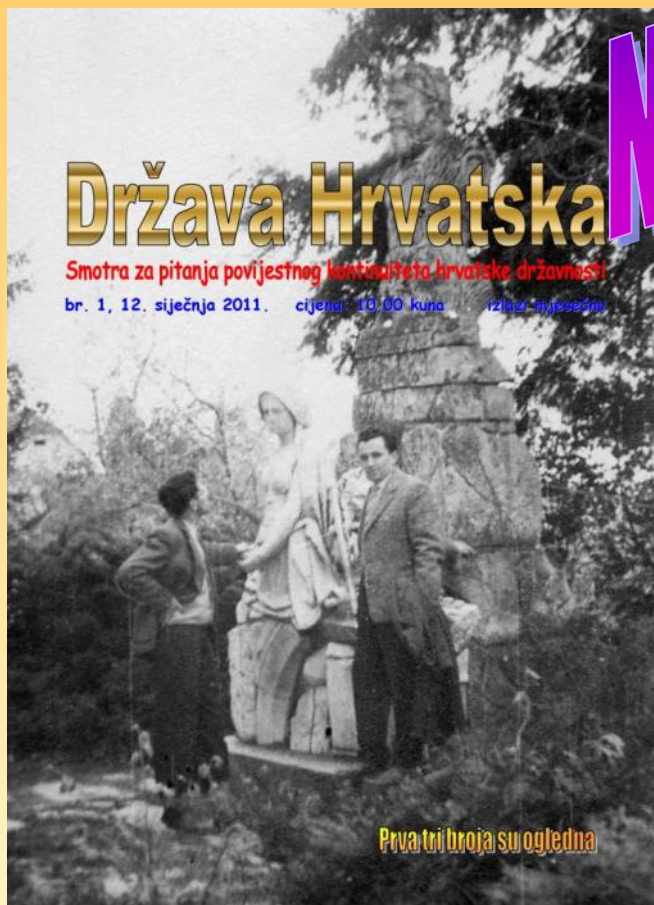
internetska knjižara i antikvarijat

Vam predstavlja:

Hrvatski
uljudbeni
pokret

Udruga za zaštitu
prava građana

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757



Novo!

Država Hrvatska

Smotra za pitanja povijesnog
kontinuiteta hrvatske državnosti

Izlazi mjesečno

Cijena 10,00 kn

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik
Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Prilože slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrte poljanice 8,
www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,